

канъето, толкозъ по горѣщо и распалено бѣше отиванъето на предъ. Преминаванъето на Дунавъ, превземанъето на всичко пространство до Търново и само Търново, — старата столица на Българското царство, — преминаванъето презъ Балкана, земанъето на Шипка, земанъето на Никополъ, — всички тѣзи побѣди са извършихъ съ неимовѣрно бързини. Търпѣнието на руския народъ, на руския юнакъ-солдатинъ получаваше удовлетворение.

Предъ очитѣ на Европа, руската войска бѣше лавина, ураганъ, който пробива Дунавъ, съ единъ размахъ прескача Балкана и само тогазъ распрѣсва своитѣ сили, както буренъ потокъ своитѣ води, на разни страни...

Но изведнѣжъ Плевень, Плевень! Едно подиръ друго два громки вика, двѣ напомнювания са испуснххъ и Плевень, сѣкашь скала непобѣдима, спира работата на цѣли мѣсеци. Кой би очаквалъ това? Плевень са поевява така неожиданно, както неожиданно послѣдвахъ успѣхитѣ на Русската войска.

Тозъ часъ подиръ превземанъето на Никополъ, съгласно съ даденитѣ отъ Главнокомандующия повелѣния, командира на 9-й корпусъ, на 6-й юлий предписалъ генералу-лейтенанту Шильдеру-Шульднеру съ три полка отъ пета дивизия и съ кавказката казашка бригада да завземе Плевень за да оздрави дѣсения флангъ на рускитѣ войски. Когато войскитѣ на Шильдеръ-Шульднера дошли до Плевень, видѣли, че този градъ е захвантъ отъ Турцитѣ. Тукъ билъ Османъ паша съ видинската турска войска около 40 баталиона съ доволно силна артилерия. Османъ паша побързалъ билъ да са укрѣпи въ Плевень съ цѣлъ редъ ложементи и батареи. Види са, тойзи турски генералъ е съзнавалъ голѣмата важностъ на една такава преграда за рускитѣ войски.

На 8-й юлия генералъ Шильдеръ-Шульднеръ, за да изпълни дадената му заповѣдъ и като нѣмалъ точни